

PIRÁTI

OD LAGOA MIRIN

Georg Rede

PIRÁTI OD LAGOA MIRIN

Georg REDE

Copyright © 2015 Georg Rede

Grafická úprava a sazba © Lukáš Vik, 2015

1. vydání © Lukáš Vik, 2015

ISBN ePub formátu: 978-80-7536-021-2 (ePub)

ISBN mobi formátu: 978-80-7536-022-9 (mobi)

ISBN PDF formátu: 978-80-7536-023-6 (PDF)

Konverze do elektronických formátů:

e-shop konzultant Lukáš Vik

<http://www.lukasvik.cz>

Předmluva

Tento příběh se odehrává na základě skutečných událostí diamantového krále, Berneta Pahbacha, zámožného německého obchodníka, který se podílel na pašování drahých kamenů z Afriky.

Pahbach se spojil s proslulým pašerákem Enrico Schönfeldem a přijal ho do své vily jako kuchaře. Vaření bylo totiž Schönfeldovým koníčkem, takže to pro něho nebylo nic ponižujícího.

Nový Pahbachův komplic jej nakonec zradil a nasadil na jeho stopu britskou Secret Service, která nakonec diamantového krále dopadla a zatkla.

Na celém případě pracovali i odborníci ze Scotland Yardu.

Dodnes není vyjasněno, kdo vlastně celou akci pašování diamantů ze zámoří v Německu organizoval. V některých zprávách je uváděn jako pravděpodobný šéf celé této organizované akce získávání diamantů pro abwehr syn admirála Canarise, ale nikdy to nebylo potvrzeno.

Celý příběh je fikce, jména aktérů jsou smyšlená, jenom příběh se ve svém ději přibližuje ke skutečným událostem, které se jenom zčásti odehrávají v Uruguay. Jinak je příběh zasazen do jiných zemí a jeho konec se neodehrává ve

Španělském Madridu za panování diktátora Franka,
ale končí v Portugalsku za vlády diktátora A. O.
Salazara.

Autor

Kapitola první

Tyroly

V malebném údolí tyrolských hor, nedaleko Hitlerova sídla se rozkládá na několika hektarech mezi lesním porostem dobře zamaskovaná horská chata. Kdo by se přiblížil na dohled, byl by přesvědčen, že se dívá na dobře prosperující chovnou farmu se spoustou ovcí a skotu.

Ve skutečnosti je to tajné výcvikové středisko abwehru a pastevci jsou dobře cvičení příslušníci sicherheitsdinstu, kteří se starají o bezpečnost celého areálu a širokého okolí.

V jedné z nízkých, ale rozsáhlých budov levého traktu v nevelkém přednáškovém sále se sešlo osm civilistů, oblečených do sportovních obleků. Někteří pokušují a s nestrojenou elegancí popíjejí z těžkých hladkých sklenic skotskou. Na první pohled je zřejmé, že jsou si velice blízcí. Při oslovení si navzájem tykají a občas se mezi hovorem ozve tichý smích. U vysokých vchodových dveří se dvěma veřejemi stojí uctivě se tvářící sluha, který čeká, až některý z přítomných mužů vysloví své přání.

Kolem dlouhého stolu, pokrytém těžkým ubrusem se pohybují další dva sluhové, kteří

postupně odnášejí nádobí po dobře připraveném meny.

Polohlasité hovory trvaly ještě po odklizení všeho nádobí a na stole zůstaly jen šálky s černou kávou, kterou přítomní pomalu srkají, vychutnávající tak její lahodnou chuť, za popotahování z cigár a doutníků. Nad hlavami se jim vznášejí obláčky voňavého dýmu.

Skupinu tvoří jedni z nejlepších agentů admirála Canarise. Jsou to vysocí důstojníci abwehru, které povolal sám admirál.

Na chodbě se ozvalo cvakání podpatků. Bylo to znamení, aby se strážní stavěli do pozoru. V zápětí se otevřely dveře do přednáškového sálu a do místnosti vstoupili tři muži. První do sálu vešel důstojník v hodnosti generála. Druhému zdobily ramena hvězdičky plukovníka, na klopách perfektně upraveného vojenského saka, znaky pracovníka vojenské administrativy. Plukovník nesl v ruce objemný kufřík.

Třetí muž byl v civilu, elegantně oblečený, podle chůze a držení těla šlechtic.

Přítomní muži okamžitě uhasili svá cigára a postavili se do uctivého pozoru. A jak by ne, spolu s velitelem výcvikového a školicího tábora vstoupil

do místnosti sám admirál Canaris, šéf nacistického abwehru se svým pobočníkem.

Všichni tři vstoupivší muži přešli do čela stolu. Velitel tábora, generál Kurt Zimermann, pokynul skupině, aby zaujala místa po obou stranách stolu. Tváře přítomných zvažněly. Všichni se upřeně zadívali na admirála.

Ten mlčky hleděl na skupinku kolem stolu. Dal si záležet, než promluvil. Upřeně studoval tváře přítomných mužů. Dobře je z organizace abwehru znal a oni znali dobře jeho. Stáli spolu u zrodu celé organizace a někteří ji pomáhali budovat dávno před posledními událostmi.

Byli to nejlepší z nejlepších; Plukovník Karl Smitche, jeden z odborníků na drahé kameny, major Herman Kraus, zabiják. Toho posílali do míst, kde bylo třeba likvidovat nepohodlné osoby, tak zvané zametače, či jako ochranku významných osob. Major Hans Ullmann. O jeho přesném poslání ve skupině věděl jenom admirál. Námořní kapitán s německým jménem a anglickým příjmením Adolf Kent. Bude velet malé rybářské bárce, která bude operovat v určeném prostoru. Plukovník Georg Fischer bude vystupovat jako kapitán obchodní lodi, ale ve skutečnosti jeho posláním bude koordinovat činnost celé skupiny a

starat se o kontakty s ústředím abwehru. Námořní kapitán v roli prvního důstojníka na obchodní lodi Klondayk, pravá ruka plukovníka Fischera, Horst Stein, ve skutečnosti pravý kapitán, který bude dávat rozkazy na Klondayku. Major Helmut Neurat bude velet malé pomocné ponorce U440. Ta bude operovat v oblasti mezi cestovním zaoceánskou lodí, rybářskou bárkou a druhou ponorkou s identifikačním znakem U2. A konečně generál Wilhelm Amler, velitel ponorky U2, která bude hlavním stanem celé skupiny, kam se budou soustřeďovat veškeré informace a výsledky činnosti skupiny, až do závěrečné akce.

Canaris byl spokojen. Věděl, že se na muže, kteří před ním stojí, může v každém případě spolehnout. Jsou to otřelí špioni, kteří ovládají konspiraci a v akcích jsou spolehliví. Chyběl tady jeden. Ten nejhlavnější. O něm věděl jenom on, Canaris a jeho pobočník. V tuto dobu se toulá někde po vodách Tichého oceánu. Velitel celé operace „Kámen“ plukovník abwehru, špion, kterého zná pouze admirál Canaris a další dva Canarisovi důvěrníci, Peter Wolf. Když admirál skončil svou přehlídku důstojníků, sáhl do kapsy kalhot, vytáhl kapesník a začal si otírat zpocené čelo, přičemž se obrátil na generála Zimmermanna:

„Ta klimatizace tady není zrovna v pořádku, Zimmermann, koukejte to dát opravit. Špatné klima v místnosti odvádí při výcviku pozornost!“

Po výtce, na adresu velitele tábora, se obrátil opět ke stolu, kolem kterého stálo osm nejlepších z abwehru.

„Vítám vás na společné akci, která je pro říši a její budoucnost v současné době prioritní,“ oslovil přítomné důstojníky, „sedněte si a nestůjte. Od dnešního dne máte nová jména, od dnešního dne se stáváte důležitými vedle skupin, které již operují na území Brazílie a shromažďují potřebný materiál, který bude dopravován přes Uruguay do říše. Proč přes Uruguay? Tady se snadno ztratíme. Je to stát, kde převažuje dobytkářství a zemědělství. Předpokládáme, že nikoho nenapadne, že budeme operovat právě v těchto oblastech Jižní Ameriky. Pokud se nám pověsí na paty, budou hledat po celé Brazílské vysočině a přístavech, ale nenapadne je, že budeme připravovat celou akci dole v Uruguayi pod Montevideem v nenápadném a bezvýznamném zálivu. Vy musíte zajistit, aby součinnost jednotlivých skupin probíhala bez komplikací a akce přinesla v závěru potřebný efekt. V sázce je mnoho. Znovu upozorňuji, že do celé operace jsou zapojeny desítky na sobě nezávislých skupin. Žádná

ze skupin nemá tušení, že vedle ní existují další operující skupiny, rozmístěné po celé východní části jižního kontinentu. Teď to víte pouze vy. Některé z těchto skupin se v závěru akce spojí do skupiny jediné.“

Admirál Canaris se odmlčel.

„Tady zůstanete celých šest měsíců. Za tu dobu se musíte seznámit s prostředím, kde budete operovat. Od zítřka, kdy se začne s výcvikem, přestanete hovořit svou mateřskou řečí a budete mezi sebou hovořit pouze španělsky a anglicky. Maximálně se můžete domlouvat i francouzsky, ale jen omezeně. Všichni tyto jazyky ovládáte. Však to také byla jedna z hlavních podmínek vedle vaší odbornosti při výběru.“

Admirál Canaris se opět odmlčel. Zamyšleným pohledem přehlédl přísnýma očima přítomné důstojníky.

„Také zapomenete na své pravé jméno a hodnost. Podotýkám a to dost důrazně, pro velení a vydávání rozkazů není rozhodující hodnost, ale funkce. Dostanete nová jména se všemi potřebnými doklady, abyste se mohli v dané oblasti pohybovat zcela svobodně. Zdůrazňuji konspiraci. Na veřejnosti se budou stýkat jen ti, kterým to určuje poslání. Jinak se vyvarujte vzájemného

kontaktu. Scotland Yard a jeho Speciál Branch spolu s příslušníky Secret Service jsou velmi nebezpečné organizace. Budou kolem vás kroužit agenti americké FBI. Máme informace, že čenichají kolem některých našich malých skupin, operujících na kontinentu Jižní Ameriky a v Africe. Snaží se získat informace z naší centrály a zdá se, že něco tuší. Ovšem o této akci neví samozřejmě nic. Provedli jsme taková opatření, aby se ven nedostala sebemenší informace. Nebezpečí tkví v tom, že tam, venku, jim budete vydáni v nemilost. Věřím ve váš německý smysl pro důkladnost a důslednost všeho, co budete konat, až opustíte tento tábor.“

Admirál Canaris upřel mlčky na přítomné muže pronikavý pohled, jakoby v jejich tvářích hledal odpověď na to, co jim právě sdělil.

Aniž by cokoliv dalšího poznamenal, ukončil svou přítomnost zvednutím ruky k nacistickému pozdravu a odpovědí mu bylo osm zdvižených paží se sborovým: „Heil Hitler!“

Admirál se zvlášť pozdravil s velitelem tábora a pokynul mu, aby zůstal u skupiny důstojníků. Nato vyšel se svým pobočníkem z místnosti a zanedlouho byl slyšet hřmot vrtulníku, který s nimi odlétal kamsi na sever tyrolských hor.

Odchodem admirála Canarise se v místnosti uvolnilo napětí, které tu po celou dobu přítomnosti šéfa abwehru panovalo. Věděli o něm, že je nevyzpytatelný a že ho provázejí starosti, které do jeho plánů zanáší šéf Sicherheitsdinstu, Reinhard Heydrich, Hitlerův důvěrník, kterého Hitler ustavil 27. září 1941 do funkce zastupujícího říšského protektora. Heydrich byl Canarisovi úhlavním nepřitelem a nebezpečným konkurentem.

Začal budovat vlastní síť agentů a Canaris věděl, že ho Heydrich nechává svými lidmi sledovat. Proto byl nadmíru ostražitý, někdy snad až nepřičetně nervózní. Potom bylo lépe se mu vyhnout.

„Prosím, pánové, zaujměte svá místa. Probereme si několik organizačních záležitostí kolem vašeho pobytu u nás.“

Generál Zimmermann se odmlčel, přešel k jinému stolu v pozadí místnosti a stiskl žluté tlačítko. Červené tlačítko s instalovaným zámkem na zvláštní klíček bylo určeno k docela jinému účelu a jen on, velitel tábora, věděl, že použití tohoto tlačítka znamená konec celého areálu tábora. Byl by smeten mnoha tunami výbušnin, kterými byl tábor doslova prošpikován.

Do místnosti vstoupil další civilista, oblečený v khaki košili a krátkých safari kalhotách. Na

nohách měl pevné turistické boty. Na opasku na levém boku velký zabiják, na pravé straně nízko zavěšený kolt. Na hlavě safari klobouk.

Generál Zimmermann si mužem potřásl pravicí a přítomným důstojníkům ho představil slovy:

„Toto je váš vedoucí instruktor. Tento muž se vás ujme a ode dneška se obracejte se svými problémy pouze k němu. Jmenuje se Franz Liebenzait a má hodnost plukovníka. On je od této chvíle velitelem celé skupiny. Teď vám podá veškeré informace o vašem pobytu a o organizaci celého školení. Přeji vám hezký pobyt a loučím se s vámi.“ Nato velitel tábora zvedl pravicí k pozdravu a bez dalšího slova odkráčel z místnosti. Muži na pozdrav povstali.

Plukovník Liebenzait se rozhlédl po skupině kolem stolu, rozevřel objemné desky, rozložil je před sebe na stůl a pokynul mužům, aby se posadili.

„Kolegové,“ oslovil je familiérním hlasem plukovník. „Teď vás přidělím k jednotlivým instruktorům. Od této chvíle nebude žádný z vás znát poslání druhých, vyjma dvojic, které budou pracovat v terénu společně. Žádám vás, abyste se pečlivě připravovali na úkol, který vám bude přidělen. Nezapomínejte, že na vás bude záviset příští osud Velkoněmecké říše. Jste agenty první třídy a vůdce na vás spoléhá.“

Poté přešel k jedněm ze dveří a rázně je otevřel. „Vstupte!“ zvolal rozkazovačným tónem.

Do místnosti vcházel jeden po druhém muži odlišných zevnějšků. Na první pohled se dal rozeznat profesor dějepisu od hrdlořeza. Postavili se do řady a zahleděli se na skupinku osmi mužů, sedících kolem stolu.

„Tito pánové jsou vašimi instruktory. Každý z nich svůj úkol dokonale ovládá a je schopen vás připravit na akci. Chtěl bych vás upozornit, že jste jim zcela podřízeni. V tuto chvíli zapoměňte na své hodnosti. Oni nebudou znát vaše, vy neznáte jejich. Musíte si vštípit do paměti, že v tom oboru, ve kterém vás budou školit, jsou mnohem lepší než vy. Nezvládnutí látky nepřichází v úvahu.“

Tábor v údolí Tyrol od příštího dne ožil. Každý člen skupiny dostal tři instruktory. Jenom plukovník Karl Smitche a major Herman Kraus zůstali spolu. Tři instruktoři si je odvedli na blok 12, na jihu tábora. Od druhého dne pobytu v táboře se už s ostatními nesetkali.

Ubíhal den za dnem, týden za týdnem, měsíc za měsícem. Agenti abwehru se pomalu, ale jistě

vcitovali v někoho jiného. Zbavovali se obvyklých návyků, vpravovali se nových postav a učili se nazpaměť osnovu plánu příštích akcí za velkou louží. Atlantský oceán - jižní pozice Brazilské pánve. Ostrov Trinidad a Kapverdské souostroví. Uruguay, Montevideo, malá provincie uprostřed zálivu, La Plata, Pelotas, Rio Grande, Lagoa Mirim na uruguayské straně a Lagoa Mirim, která patří Brazílii. Místa, kde budou působit.

Získávali informace o agentech pěšácích, kteří již dávno operují v dané oblasti, aniž by znali jejich popis. Upozornili je pouze na jedinou osobu, se kterou navážou kontakt po příjezdu na určené místo. Kde to bude, to se dozvedí až v závěru výcviku, a kdo to bude, až v Uruguayi.

Pak přišel poslední týden pobytu v táboře. Postupně jeden po druhé byli naloženi do malého vrtulníku, který s nimi odletěl přes vrcholky Tyrol západním směrem.

Posledními, kdo opouštěl tábor, byli plukovník Karl Smitche a major Herman Kraus.

Za celých těch šest měsíců, které se staly dočasným domovem všech osmi mužů, se už nikdy nesetkali s velitelem výcvikového a školicího střediska, generálem Kurtem Zimmermannem, ani

s vedoucím instruktorem plukovníkem Franzem Liebenzeitem.

Všichni opustili tábor v největší konspiraci. Tohoto dne byla operace „Kámen“ zahájena.

Kapitola druhá

Provinční městečko

Malé provinční městečko leží na jihovýchodě od zálivu, kde jeho severní konec spadá až k samotným vodám zálivu, kde končí malým přístavem plným rybářských člunů. V přístavu je v tuto dobu velmi čilý ruch. Rybářské čluny se zbavují svých nákladů a všude kolem je slyšet vyvolávání nabídek a lákání zákazníků z řad místních obchodníků i obchodníků ze vzdálenějších oblastí, kteří si přišli vybrat rybářský úlovek pro své restaurace a hotýlky.

Mezi zákazníky jsou i místní lidé, kterým je ryba každodenní potravou. Služky z bohatých rodin a kuchařky z těch chudých se pohybují mezi tím zmatkem s přehledem a některé z nich míří rovnou ke svému rybáři, na kterého jsou zvyklé. To se potom nehandrkuje o ceně, ale cena už je dávno stanovena ke spokojenosti obou stran.

Nahoře na kopci stojí přepychový hotel Picasso, který pohlcuje ve svém nitru tu nejlepší smetánku lidské společnosti. Hotelový provoz neustává po celých čtyřiaadvacet hodin.

Něco níže po hlavní třídě směrem k moři je druhý hotýlek s honosným názvem Grandhotel. Má

třetinovou kapacitu hotelu Picasso a ubytovává se v něm přibližně jedna třetina cizinců, nepoměrně chudších oproti těm, kteří se ubytovali nahoře v Picassu. Ale i tady je docela slušně rušný život, který obvykle končí kolem třetí hodiny ranní a začíná pro veřejnost opět kolem desáté dopoledne. Zdi má oprýskané a zařízení ubytovacích pokojů skromné, avšak kupodivu velmi čisté.

Policejní stanice je přesně uprostřed mezi dvěma hotely. Vládne zde postarší policista, kapitán Albert Lebre. Podle jména má určitě předky, kteří pocházejí odněkud z Francie. Kapitán Lebre však neumí francouzsky ani špitnout. Mluví pouze španělsky, úředním jazykem země a to mu pro výkon jeho služby v malém provinčním městečku stačí. Malá policejní stanice má své vězení a deset setníků, kteří se pod vedením kapitána Lebreho starají o řádný běh městečka. Jejich hlavní činností je ohlídání několika známých pobertů a kapsářů, kteří mají políčeno na bohaté cizince, ubytované právě v hotelu Picasso, nebo se jejich zájem soustřeďuje do přístavu, pokud tam zavítá některá z jachet bohatých majitelů, rádoby námořních vlků v bílých oblecích s čapkami kapitánů a s nezávislou posádkou, které velí skutečný kapitán.

Kolem městečka se rozkládá hluboká džungle, sahající na odvrácené straně až ke břehům zálivu. Na samém konci zálivu vykukuje z pobřežního porostu malá, dřevěná rybářská osada, kde žijí nejchudší z chudých. Malé, polorozpadlé, všelijak spravované domky stojí kolem malé návsi, na které si hrají polonahé špinavé děti. Z domků se občas ozývá křik podsaditých žen a před malou krčmou kolem stolu z hrubých fošen sedí na lavici parta vousatých chlapíků, kteří usrkávají žlutavou tekutinu bez pěny, které říkají pivo. Je to teplá břecha, natočená rovnou z nechlazených sudů. Zrovna teď o něčem zuřivě diskutují, což dokazují vášnivými pohyby rukou a potřásáním hlav. Překřikují jeden druhého, ale zřejmě jim tento způsob komunikace vyhovuje, protože každou chvíli si některý z nich nahne z velkého skleněného džbánu a rukou si otře vousy od neviditelné pěny. Kouří přitom černá cigára a doutníky. Někteří drží mezi zuby pořádné lulky, které připomínají svým vzhledem odloupený kus kořene staré akácie.

Nad zálivem září jasné slunce a obloha je blankytně modrá. Od oblohy se odráží hladina zátoky v azurovém odstínu bez jediné vlnky, hladká jako zrcadlo. V zálivu na vodě stojí bez pohybu několik lodic s plachtami, které jsou v tom bezvětrí

k ničemu. V dálce se vynořil velký cestovní parník. Blíží se k přístavu za neustálého houkání lodní sirény. Snad aby varoval rybářské veslice, pohybující se kolem přístavu.

Kapitán Lebre vyšel na zápraží policejní stanice a zahleděl se na přijíždějící loď. Byl to cestovní parník Flint, který přivážel a zase odvážel cizince, kteří si sem přišli užít dovolenou, anebo ty, kterým dovolená právě skončila. Byla to pravidelná, týdenní linka z hlavního města, plující kolem pobřeží nahoře od severu, s několika zastávkami, aby dorazila sem, na konečnou, k břehům velké zátoky na jihovýchodní hranici, kde se Lagoa Mirin dělí pomyslnou státní hranicí, protínající vody velké laguny, s Lagoa Mirim, patřící k Brazílii.

Kapitán Lebre se obrátil ode dveří stanice do chodby a zahulákal dovnitř rozkaz. Vzápětí se ze dveří vyřítili tři setníci s karabinami a nábojovými pásy přes rameno se sumkami na opasku. Khaki kalhoty s košilí a polobotkami propůjčovaly setníkům vzhled, který vzbuzoval potřebný respekt. Kapitán Lebre dbal pečlivě na to, aby jeho setníci vypadali k světu. Sám byl vyšňořen na toto město víc než elegantně. Však si ho také starosta městečka pochvaloval. A kapitán Lebre nedělal svému jménu hanbu, ani coby policajt. Vykonával službu se

svědomitostí odpovědného úředníka a s pomocí svých deseti setníků udržoval v provinčním městečku pořádek. O klidu se však moc hovořit nedalo. V tomhle směru brzy spolu se starostou uvolnili prostor pro rozjařilé cizince a jako důvod uváděli, že obchodní zájmy místních obchodníků mají přednost před klidnými nocemi spoluobčanů. A spoluobčané si na noční ruch velmi záhy zvykli, zvláště když přišli na to, že i zde se dá přijít k nějaké té minci navíc.

Setníci, které kapitán Lebre pověřil kontrolou přístavu, se vydali rychlými kroky směrem dolů, aby se podívali, kdopak že to přicestoval do jejich malého městečka.

Paluba parníku byla plná cestujících, nedočkavě vyhlízejících na přibližující se městečko.

Na přídi u zábradlí stál mezi cestujícími muž středního věku, v drahém cestovním obleku, s plátěným kloboukem, který jaksi s jeho oblečením neladil. Muž měl na očích dalekohled a prohlížel si jednotlivé budovy. Vedle muže stál další cestující, který mu cosi vykládal, ukazuje přitom nahoru na kopec, kde stál hotel Picasso. Potom prst cestujícího přešel po řadě budov, až se zastavil na policejní budově. Muž přešel dalekohledem na místo, kam

ukazoval jeho soused, a chvíli pozoroval, jak kapitán Lebre posílá své setníky dolů k přístavu.

Potom se obrátil na svého souseda s otázkou:

„Ubytujeme se v tom hotelu na kopci, není-liž pravda?“

„Vše je zmluveno, pane. Hotel Picasso. Budete mít apartmá ve druhém patře. Já sám budu ubytován v sousedním pokoji. Pro našeho člověka bude pokoj také na druhém patře, ale docela na opačném konci.“

Muž v plátěném klobouku souhlasně kývl a věnoval se dál svému dalekohledu. Ještě než parník přistál, odešel na druhý bok lodi, aby se podíval dalekohledem na protější vzdálený břeh zátoky, kde džungle sahala až k samotným skalám, které omývala voda zátoky. Jeho dalekohled se zastavil na malé rybářské bárce, kotvící v dálce nedaleko skal a vypadalo to, že zrovna zatahuje síť.

Za nějakou chvíli se opět vrátil na levobok a pozoroval se zájmem lodní posádku, jak se připravuje k zakotvení lodi u mola přístavní hráze.

V hotelu oba muže uvítal recepční a požádal je, aby se zapsali do hotelové knihy. Podsaditý nosič

nesl za oběma muži objemná zavazadla, která položil k nohám mužů.

Zůstal pokorně stát a čekal.

Společník, který provázel muže v plátěném klobouku, vytáhl z kapsy hrst mincí a několik jich nosiči vložil do natažené dlaně. Ten zřejmě takovou štedrost nečekal, protože se mu oči rozzářily při pohledu na darované mince, a hluboce se uklonil.

„Nesmíte nám je, pane, tolik rozmazlovat. Mohli by za nějaký čas dělat drahoty a drze požadovat vyšší odměny za svou práci nosičů,“ oslovil muže recepční, který sledoval, jak nosič rychle schoval mince do kapsy ošoupaných kalhot a koukal, aby byl ze dveří venku, než si to ti páni rozmyslí a peníze mu vezmou.

Po těch slovech nahlédl recepční do knihy hostů, sáhl na polici, kde visely klíče od pokojů, a poníženě oslovil muže v plátěném klobouku.

„Señore lorde, prosím, váš klíč ke dveřím apartmánu 201. Váš sluha má, prosím pokoj 200.“

Přitom se poněkud opovržlivě podíval na druhého muže. Avšak v zápětí toho litoval.

Lordův sluha opětoval jeho opovržlivý pohled takovým způsobem, že recepčního zamrazilo v zátylku, a raději honem a beze slova a s pokorou

podal klíče i sluhovi pana lorda a přitom pronesl tiché: „Prosím.“

Lordovu sluhovi pohasly v očích nebezpečné plameny a sáhl po nabízených klíčích od pokojů.

Nato oba muži odešli k výtahu, kam je odvedl chlapec v livreji a pokynul jim rukou, aby vstoupili do výtahu. Těsně za nimi, ale do vedlejšího výtahu vstoupil další človíček v livreji, který vezl na ozdobném rudlíku zavazadla obou hostů.

Sluha, jak pojmenoval jednoho z mužů recepční, zvedl obočí a ukázal na malého mužíka, který zmizel ve vedleším výtahu se zavazadly obou mužů.

Chlapec se pousmál.

„To nic prosím, tenhle výtah je pro hosty. Ten vedle slouží k dopravě zavazadel. Než dojedeme k vašemu pokoji, budou zavazadla na místě.“

Že měl pravdu, o tom se záhy oba muži přesvědčili. Zavazadla lorda Moora, tak se totiž ten pán v plátěném klobouku jmenoval, stála uprostřed jeho apartmá a zavazadla jeho sluhy právě poslíček zavážel do vedlejšího pokoje, kde zůstal pokorně stát.

Lordův sluha Ferera, který se pod tímto jménem zapsal do knihy hostů, dal hotelovému poslíčkovi několik mincí a vykázal ho z pokoje. Ten se připojil k livrejovanému poslíčkovi a oba záhy sjížděli dolů

do hotelové haly, aby se postarali o další hosty. Ferera bez jediného slova vykročil ke spojovacím dveřím, které vedly do sousedního apartmá.

Rozhovor, který mezi oběma muži, lordem a jeho sluhou, byl velmi překvapivý.

Kapitola třetí

Lord Moor se seznamuje s kapitánem Lebre

Bylo kolem desáté dopoledne, když se na schodech hotelu objevil lord Moor se sluhou Fererou. Když míjeli post recepčního, muž se za recepčním pultem uctivě, uklonil a popřál lordu Moorovi dobrého rána. O sluhu nezavádl pohledem. Včerejší lekce mu stačila. Očividnou nevšímavostí dával Fererovi nepokrytě najevo svou opovržlivost.

Počkej, ty náfuko, pomyslí si Ferera, který si nemohl nevšimnout ignorantského chování recepčního. Však na tebe taky dojde. Všechno má svůj čas. A provokativně hodil z dálky klíče od pánova a svého pokoje recepčnímu na pult tak, že převrhnul sklenku se sodou, kterou měl recepční postavenou vedle telefonu. Soda se rozlila na pult a zasáhla několik listin, které ležely opodál. Recepčnímu naběhly lícní svaly, jak stiskl v návalu vzteku zuby, až to zavržalo. Neodvážil se však cokoliv prohodit na adresu drzé sluhy. To mu nedovoloval bontón. Host je host a hotelový personál byl vycvičen k uctivosti ke každému hostu hotelu Picasso, ať to byl sluha nebo pán.

Lord Moor odešel do hotelové restaurace, kdežto Ferera přešel do malé jídelny určené pro družinu bohatých hostů.

„Přeji dobrý den, seňore lorde,“ oslovil Moora vrchní číšník. „Budete prosím snídat?“

Lord Moor pokýval lehce hlavou, čímž naznačil, že ano. Sáhl pod sako a z náprsní kapsy vyndal dlouhé havana. Než stačil cokoliv učinit pro to, aby si doutník zapálil, přiskočil k němu jeden z číšníků, kteří se pohybovali po restauraci, připravených, aby mohli kterémukoliv hostu ihned posloužit.

„Prosím, pane,“ číšník vytáhl z kapsy ořezávač doutníků a podal ho lordu Moorovi. Vzápětí sáhl po svícnu, ve kterém hořel stálý plamen, právě pro tento účel.

Lord Moor si ořízl doutník, vložil jej mezi rty. Sluha mu přidržel plamen u konce doutníku. Lord Moor hluboce zatáhl a slastně od foukl dým, který mu v puse zanechal lahodnou vůni drahého tabáku. Vůbec mu nevadilo, že porušil etiku, kdy si měl doutník zapálit až po snídani a při černé kávě.

A číšník, ten byl zvyklý u takových bohatých hostů na všelijaké výstřednosti, však tenhle přečin proti etice, ani za výstřednost nepokládal. Spíš se až nestydatě zadíval na lordův doutník, přičemž se mu chřípí stáhlo v zoufalém, tichém nářku, nad tou

rozkošnou vůni kubánského havana, dlouhého jako závora.

Mezitím už přitančil vrchní s jídelním lístkem, který položil uctivě před lorda Moora.

V tu dobu si už lordův sluha pochutnával na šunce s vejci a na talíři se vedle slaměné misky s kukuřičnými plackami zlatily osmahnuté mořské cosi, připomínající malé chobotničky.

Ferera si neodpustil aperitiv místního výrobce, který chutnal něco mezi ruskou samohonkou a fekáliemi. Zvrhnul to do sebe, zakoulel očima a snad ta palčivá příchuť čehosi neznámého přinutila Fereru, aby se dal neprodleně do spořádání předložených pokrmů.

Když se Ferera najedl, vyšel před hotel, rozhlédl se kolem, přešel od portálu hotelu naproti k parku, sedl si na lavičku pod rozložitým keřem. Čekal na svého pána. Od kamelota si koupil místní noviny a zahleděl se do jejich stránek.

„Ferero,“ ozvalo se znenadání za jeho hlavou, „projděte se po městě a obhlídněte to tady kolem. Já dojdu na policejní stanici, abych se seznámil s velitelem policie a vyžádal si povolení k volnému pohybu po zálivu pro nás oba. Nakupte nějaký rybářský cajk, kupte mi vhodnou turistickou hůl a nezapomeňte na návnadu pro ryby.“

Ferera se mlčky zvedl a odešel směrem ke středu města, kde bylo obchodní centrum. Nebyl zrovna v dobré náladě. Jak to, že propásl Moora, když odcházel z hotelu? To ty noviny.

Kapitán Lebre, stojící pod schodištěm do policejní stanice, pozorně sledoval cizince, který se blížil k jeho úřadovně.

Cizinec pomalu došel až ke kapitánovi a naučeným pohybem aristokrata pozvedl klobouk na své hlavě.

„Lord Moor, Frederik Moor, přeji si hovořit s panem náčelníkem. Můžete mě k němu dovést?“

„Jistě pane. Prosím, pojdte dál.“ Kapitán natáhl ruku směrem ke vchodu do budovy.

„Ne, ne. Jsem tady cizí a nevím kudy kam. Vedte mě prosím.“ Odmítl Moor přednost.

Kapitán Lebre se v duchu usmál a vykročil tedy jako první. Lord Moor se vydal za policistou do nitra velké budovy s honosným průčelím, hodného paláce aristokratů.

Prošli dlouhou chodbou a zastavili se u jedněch dveří, na kterých byl připevněn velký kovový štítek, a na něm stálo, že v této místnosti sídlí sám velitel zdejšího policejního oddělení.

Kapitán Lebre otevřel dveře a vyzval lorda Moora, aby vstoupil.

Lord Moor překročil práh. Stanul ve velkém sále, na jehož konci byl velký stůl na silných nohách. Za stolem vyčnívalo cosi jako královský trůn, vytapetovaný pestrým vzorem. Nad trůnem visel obraz prezidenta nezávislé republiky Uruguaye, dekorovaný státní vlajkou s modrými pruhy v bílém poli se symbolem slunce v levém horním rohu. Opodál byl další obraz, ze kterého hleděl na lorda Moora postarší muž s bradkou, přísnýma očima a úzkými rty. Lord Moor zůstal rozpačitě stát a hledal toho, za kterým do této budovy přišel.

Užasle hleděl na počínání uhlazeného policisty, který ho do místnosti dovedl. Ten rázným krokem přešel velkou místnost, obešel stůl a zůstal stát vedle vypořádaného trůnu.

„Prosím, lorde Moore, přistupte dál a přijměte místo,“ přičemž ukázal na židli, postavenou šikmo k velkému stolu. „Jistě mi chcete něco důležitého, nemám pravdu“?

Lorda Moora situace vyvedla málem z míry. Tím, že se mu velitel policie nepředstavil hned u vchodových dveří, pokládal za nejapný žert. Ale opanoval se a chladným hlasem řekl:

„Ach, vidím, seňore, že rád žertujete. Velmi jste mě překvapil svým chováním.“

Lord Moor hovořil tónem aristokrata, který není na takové žerty zvyklý. On je to, kdo by měl poroučet a hrát si s lidmi na kočku a myš. Přesto ovládl svou nevoli, došel ke stolu velitele a posadil se na nabízenou židli.

Kapitán Lebre se usadil do svého trůnu a přívětivě se na lorda usmál.

„Omluvte mé chování, pane. Nemyslel jsem tím nic zlého. Jsem zvyklý, že nežli sem někdo vejde, ví předem, kdo jsem. Tuším, že jste příplul teprve včera lodí do našeho městečka a tak samozřejmě nejste informován.“

Kapitán Lebré vytušil, že přestřelil. Takové žerty si mohl dovolit k mnoha lidem, ale k aristokratovi asi ne. Nu což, však se ten zbohatlík nezblázní, pomyslně si v duchu a přitom se na lorda mile usmíval.

„Máte pravdu, pane veliteli,“ nato lord Moor. „Jsem tady, tak říkajíc, v roli prosebníka.“ Přijel jsem do vašeho městečka zavzpomínat na časy, které tady trávil můj předek lord Maxmilián Moor před mnoha lety s mou babičkou. Rád jsem naslouchal jeho vyprávění o vašem městečku, o krásných chvílích, které prožívali s babičkou v malebné zátocě bezprostředně po svatbě. Žili tady celé dva roky. Bohužel, nikdy mi neřekl, kde

se vlastně celou tu dobu zdržoval. Kde s babičkou bydleli. Snad v nějakém privátě. Pokud vím, hotel Picasso v té době ještě neexistoval. Byl tady pouze malý hotýlek, kam se dědeček s babičkou chodili stravovat.“

Lord Moor se na chvíli odmlčel a zadumaně se zadíval na obraz malebné krajiny, která dominovala levé straně rozsáhlé místnosti. Obraz představoval část městečka, avšak jeho vnitřním motivem byla zátoka s mnoha oplachtěnými džunkami. Celkový motiv dokresloval padající soumrak na celou plochu plátna. Byl vyveden mistrnou rukou a lord si všiml, že nebyl signován. Jakási zručná amatérská ruka, pomyslně si v duchu, aby se v zápětí vrátil zrakem k veliteli stanice.

„Víte, kapitáne,“ poprvé velitele oslovil jeho hodností, „mám přání pobýt u vás minimálně půl roku, možná i déle, kdo ví, procházet se místy, kde trávili své chvíle mí předkové, chodit cestami, kterými chodili i oni. Jsem také vášnivý rybář, což jsem ostatně zdědil po svém dědovi, který mě již jako malého klučinu zaučoval do tajů, jak ulovit rybu. Vyprávěl mi, jakých krásných úlovků zažil na druhé straně zátoky.“ Lord se opět odmlčel, aby nechal svým slovům proniknout do mysli kapitána.

A zabralo to. Jeho patetické vyprávění zaujalo kapitána natolik, že sám vyslovil to, o co měl požádat sám lord Moor.

„Vy se tedy chcete, jestli vám dobře rozumím, procházet naší krajinou, vzpomínat na časy svých předků a lovit ryby. Dobrá,“ pokračoval, když mu lord Moor na jeho slova kývl. „Vystavím vám propustku pro celou naši provincii. Zatím tedy na půl roku. Potom uvidíme, co bude dál.“ Ponořil pravou ruku někam dolů pod stůl a bylo slyšet šoupnutí zásuvky. Položil před sebe na stůl formulář a začal ho vyplňovat. Lord Moor mu do pera diktoval své nacionále. Potom buchlo do rohu papíru železné kulaté razítko.

Kapitán Lebre se už zvedal, aby obešel stůl a předal papír lordovi. Podle gesta žadatele však pochopil, že to není vše a dosedl zpátky do svého trůnu.

„Copak? To není všechno, pane?“

„Je tady ještě jeden problém, pane kapitáne. Můj sluha. Víte,“ lord se na chvíli odmlčel. „Já se jaksí bez něho neobejdu. Kdo by mi nosil cajk, svačinu, úlovky. Proto vás, pane kapitáne, prosím o povolení také pro mého sluhu.“

„A to budete chodit vždycky společně?“ Optal se kapitán.